

ПОДОРОЖІ В ЧАСІ

Ананченко М., студент; СумДУ факультет ЕлІТ група ІТ-11/2

На сьогодні подорожі в часі вже далеко не наукова фантастика. Це явище детально досліджують багато відомих фізиків, спробую це зробити і я. Розглянемо найпростішу формулу з використанням часу, а саме час дорівнює пройденій відстані поділений на швидкість. З цієї формули маємо, чим вища швидкість ті менший час. Вже сьогодні можна знайти декілька мандрівників в часі, наприклад міон, який являє собою субатомну частинку життя якої одна мільйонна доля секунди, але вчені в деякій мірі можуть їх дослідити. Дослідження відбувається за допомогою розгону міона до швидкості близької швидкості світла. Завдяки цьому міон кожному мільйонну секунді потрапляє в нашу реальність тобто для нього час сповільнився.

Професор Браян Кокс визнаний в світі експерт в галузі простору часу. Він додержується принципів, що маса деформує простір, доводиться це феноменом огинання променя світла біля значного центру масі промінь деформується, а отже деформується і його траєкторія яка і є простором, отже простір не схожий на безкінечну пустоту, а більш схожий на пластилін.

Всім відомо що найкоротший шлях від точки до точки це пряма, якщо теоретично деформувати простір то ми деформуємо і час, а потім за допомогою прямої в просторі потрапимо з точки в наступну перш ніж туди дійде промінь світла. Ці тунелі в просторі називаються червоточинами. Дехто скаже що це лише фантастика, але фізик похилого віку згадає, що на початку його кар'єри чорні діри були теж фантастикою. На мою думку червоточини це наслідок з існування чорної діри, невідь це та сама чорна діра, але без горизонту подій, та сформована з екзотичної матерії в середині. Виникне питання стосовно екзотичної матерії, але це теж доволі реальне явище за деякими показаннями чорна енергія має від'ємний тиск, що стане

причиною відсутності сингулярності, а значить червоточину можливо покинути, на відміну від чорної діри. Таким чином ми можемо потрапити не лише в будь-яку точку простору, а і часу.

Отже рухаючись з швидкістю близькою швидкості світла, або пройшовши через червоточину в просторі ми потрапляємо в майбутнє, все добре ми бачимо що буде далі, але як потрапити назад в минуле професор Хокінг заперечив можливість подорожі в часі назад, аргументувавши це низкою парадоксів, наприклад якщо я повернусь назад та вб'ю свого діда до зачаття батька, що відбудеться зі мною, адже я вбив причину свого існування, також можна зазначити що особисто я не зустрічав нікого з майбутнього, а ви? Але інші знаходять вирішення цієї проблеми ще більш абсурдною теорією, а саме паралельними всесвітами. Здається безглуздо, але доволі аргументовано. Прикладом цьому є проходження лазерного проміння через щілину, коли фотони проходять через щілину замість однієї точки ми бачимо декілька точок неначе фотон знаходиться в декількох місцях одночасно, якщо це може робити можливо і ми можемо. Іншими словами існує безліч всесвітів кожен з яких відрізняється від інших. В це важко повірити але і спростувати це не легше. Тобто наш всесвіт схожий на гральну карту в колоді, тобто всесвіт не всесвіт, а мульти всесвіт. Це найпростіший спосіб вирішення всіх парадоксів з часом.

Але наша логіка говорить нам що події лінійні це й головна проблема, але в теорії мульти всесвіту наша реальність лише один шлях на безкінечній сортировочній станції, яка схожа на залізницю, тобто мандрівник в часі лише переходить на інші рельси, значить я перейду в паралельний всесвіт де на дворі сорокові роки, вб'ю діда і сам ніколи там не народжусь, але в моїй реальності мій дід живий.

Хочемо ми цього чи ні, але грань між наукою і фантастикою вже стерта, і незабаром подорож в часі відбудеться.